

10 POEMES

1

Va ser una nit

Va ser una nit.
Anem-nos-en a morir, va dir la mare.
M'agafava fortament la mà.
Jo la seguia dòcil, ben unit
a l'amor i el ventre que em guiaven
a tornar a néixer del dolor de la dona.

Caminàrem a l'atzar del vent
cap a la pedrera sinistra,
pels camps preliminars del suïcidi,
i ens exhortava a fer-ho
l'himne antic de les herbes humides.

Ella no deia res, bleixava fort.
A poc a poc la mà va amorosir-se
i no tenia ungles ni suor.
Va deturar-se, i en un lloc estrany
on la mort no hi era ni hi seria,
va besar-me el front; va demanar,
[perdona'm,
i desfent el camí de les estrelles
tornàrem cap a casa.

Llibre de les inauguracions, 1986

2

El metro

Cada matí agafo el metro
cap al final del trajecte. Molt sovint
quedem al vagó quatre viatgers
llegint o pensant,
apartats l'un de l'altre per no encomanar-nos
l'amor sense esma de dos quarts de vuit.

L'insecte múltiple del xerric de les rodes
m'entra pels forats de les orelles
i amb estúpides potes profètiques
se'm passeja pel cervell; jo me l'escolto:
¿I si mai no es deturés la màquina, i el límit
caigués més enllà de l'última parada,
com un viatge infinit a causa d'un senzill
capgirament tècnic, o per un excés
de platí en les agulles?

Mai no ocorre; sempre arribo a la ciutat
on treballo. Enlloc no hi ha prodigi;
l'atzar, el meu atzar, és matemàtic.
Però tinc la certesa
que l'artefacte perfora pacientment
l'univers subterrani, i que cada dia
se'n va més cap al lluny, a l'estació
inexistent i freda
on els pares m'esperen en silenci.

Llibre de les inauguracions, 1986

3

Flors al gerro de la taula

No sabrem mai qui era
que ens posà flors al gerro de la taula.
Com que la mà invisible
volia el nostre bé,
no ho sabrem mai.

Fou la llum de la tarda
qui descobrí l'escena,
i jo vaig dir-me, és màgia!
Però l'autor de totes les coses
-només era això-
s'ha fet molt petit en la persona
que ens estima en silenci.

I no ho sabrem mai.

Oniris i el tret del caçador, 1987

4

Com m'agrada

Com m'agrada escriure en una llengua
que diuen que es mor.
Quina sensació de pau i alleujament
portar-la de baixada cap als aiguaneixos,
l'obaga, l'entrecreix, la santa dona
de les primeres clarors.

S'obria el sexe i jo obria els ulls
i vaig llegir, per les parets sagnants,
això: parlaré!
I ara dic, ara que ho sé tot
de l'amor i dels lladres,
com més fonda la mort, més endins de la terra!

La taula i les estrelles, 1992

“Al capdavant de la vida, les idees es tornen més clares i contundents i et veus amb cor de posar els punts sobre les is”

“El Besòs em resulta inseparable: simbolitza la postguerra, la misèria i alguns sotracos personals molt íntims”

> poder vendre fàcilment i que em van engrescar a seguir pintant. Però llavors vaig tenir una decepció enorme: una experiència molt desagradable amb un marxant em va portar a abandonar en sec la pintura. Aquells fets em van causar una depressió i tot, però ja ho he superat. La vida és un camí ple d'entrebancs, errors, desenganys i ensopegades.

Hi va haver un temps en què els escriptors, i sobretot els poetes, insuflaven vigor a la llengua, creaven mots o expressions que es fixaven en la parla de la gent. Avui, creieu que els poetes només són usuaris de l'idioma, mancats de la capacitat d'influir-hi?

El món ha canviat moltíssim i la influència que antigament exercia un llibre de Thomas Mann, Víctor Hugo o Dostoievski avui és història. La força, la capacitat de provocar un canvi personal o social que tenia abans un llibre, ara s'ha perdut completament. Només els diners i la utilitat guien el present. Passat el ro-

manticisme, el món, la seva escala de valors, fins i tot la manera d'entendre la vida, han canviat. La literatura, avui, ja no hi pinta res, excepte en tant que negoci o per la seva naturalesa social. I, no cal dir, la poesia encara importa menys. Pel que fa a la música, la situació és idèntica, i la música que impera actualment a mi ja no em diu res.

Parlant d'idiomes, vostè que va exclamar en un poema “Com m'agrada escriure en una llengua / que diuen que es mor”, com veu el català avui en dia?

Crec de tot cor que el català té una salut immillorable. Malgrat que políticament i socialment continuï ofegat, al català de mica en mica se'l va reconeixent i és innegable el seu avenç. A més, a mi m'agrada la diafanitat i la claredat del català, m'agrada més com a vehicle expressiu que el castellà, o que l'anglès, tot i que, és clar, m'agrada tant perquè és la meua llengua (conclou enriallat).

S'insisteix a casa nostra, i ho compar-

